

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Kamal Qureshi.

Kamal Qureshi (SF):

Som flere andre har påpeget, er gigtsygdom en alvorlig folkesygdom herhjemme. Det er noget, som betyder meget for de mange patienter, der er berørt. Det betyder en smertefuld hverdag for mange af dem, og det betyder en hverdag fyldt med mange, mange problemer i de daglige funktioner.

Man skal også være opmærksom på, at gigtsygdomme jo ikke kun betyder – »kun« sådan sagt i anførselstegn – problemer med hensyn til funktionsnedsættelse. Leddegigt og lignende sygdomme har jo også en betydning i forbindelse med selve levealderen. Det har en stor effekt på, hvor gammel man bliver, simpelt hen fordi gigtsygdomme også har en betydning for andre sygdomme i kroppen, så man kan få en forkortelse af levetiden fra 5 til 10 år.

Så det har også en stor betydning, som er sammenlignelig med nogle af de andre sygdomme, som vi i det daglige måske tager meget alvorligt – det kan være hjertesygdomme, det kan være lignende sygdomme, som mange mennesker kigger meget alvorligt på, fordi de også kan være med til at forkorte levetiden. Det kan en gigtsygdom også, og det er måske en viden, som jeg ikke er sikker på alle har.

Vi ved, at der er ca. 50.000 danskere, der har symptomer på leddegigt, og vi ved også, at det har en stor betydning med hensyn til, hvor hurtigt de patienter, der får stillet en diagnose, også bliver tvunget til at forlade arbejdsmarkedet. Så det har også en stor samfundsøkonomisk betydning, hvor mange mennesker der lider af gigtsygdomme.

Det er jo heller ikke sådan, at gigtsygdomme kun er noget, der rammer de ældre. Det rammer i allerhøjeste grad også folk, som er mellem 30 og 50 år, og selvfølgelig i særdeleshed kvinder.

Kl. 16.00

Vi kan også konstatere, at der bliver malet et skønsmaleri heroppefra af regeringspartierne og Dansk Folkeparti, som i store træk siger, at kommunalreformen løser det hele, og også, at kommunalreformen nok skal løse alle de problemer, vi her i Folketinget beder regeringen om at forholde sig til, samtidig med at vi jo kan konstatere, at ventetiden på at få stillet en diagnose hos reumatologer er steget fra 2004 til 2006.

Så ikke alene er forholdene ikke blevet bedre, de er faktisk blevet værre for mange gigtpatienter, og det er sket, mens regeringen og Dansk Folkeparti har siddet herinde og talt om, at de har gjort forholdene for patienterne bedre. Det har de jo ikke, hvis de faktiske tal påviser, at situationen for gigtpatienterne i deres hverdag er blevet værre.

Så i den henseende er det set med SF's øjne hensigtsmæssigt at få lavet en national handlingsplan, og vi synes, at det med hensyn til gigtsygdomme med den store udbredelse og med den meget omfattende virkning, de har, både for de mange mennesker, de berører, og i lige så høj også grad for det danske samfund som sådan, er på sin plads at få udarbejdet en sådan handlingsplan. Vi ved jo også, at Danmark i forhold til de andre nordiske lande også er bagud med behandlingen, diagnosticeringen og en lang række andre faktorer. Så det er ikke kun sådan, at Danmark bare er blevet dårligere igennem de sidste par år på nogle af de parametre, vi har talt om, vi er også bagud i forhold til lande, vi kan sammenligne os med.

Så der er al mulig grund til, at vi tager fat, og der er al mulig grund til, at der iværksættes en stor satsning på det område, sådan at vi kan hjælpe de mange patienter og mange mennesker, der er berørt af den her sygdom.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Debatten har jo været præget af stor velvilje for at gøre en indsats på gigtområdet. Det kan der sådan set ikke være megen tvivl om. Fra Venstres, Dansk Folkepartis og De Konservatives side har man så også haft en meget stor optimisme med hensyn til, hvordan det vil gå i de kommende år, som vel først og fremmest baserer sig på, at man har en forventning om, at strukturreformen på dette område skulle føre til en forbedret indsats.

Det må tiden jo vise om man får ret i. I hvert fald kan optimismen ikke basere sig på udviklingen inden for de sidste par år. Det, man der har set, er, at når man snakker om ventelister, ventetider, så har tendensen været, at ventetiderne er blevet længere, der er blevet flere, som venter mere end 12 uger på at komme i behandling, og der er sådan set ikke så meget, der tyder på, at den situation umiddelbart vil forandre sig, fordi de forhold, der gør sig gældende, og som